

Ingers tankar

Välja politik

Nästa gång det blir val så blir det nog blankröstning. I USA har man i princip bara två alternativ, men här i Sverige minst åtta, från längst till vänster och till ytterst på högerkanten.

Säkert finns något i varje parti som kan kännas okej för den enskilde väljaren. Men att utifrån det välja **ETT** parti, det är en helt annan sak. Är man inte en **antingen-eller-människa** utan snarare en av **både-och-typ** är det hart när omöjligt.

Polarisering verkar vara det som är mest i ropet, även i Sverige. Det syns tydligast genom att centerpartiet tycks föra en krympande existens. Pressen förmedlar intrycket att dess partiledare inte har minsta stöd bland sina egna, i synnerhet inte hos de unga. Så kanske inte alls är fallet?

En liten bit från mitten finns Liberalerna som glömt sin ledstjärna för att få vara med och bestämma. Vilket de knappast får, för längst ut på högerkanten finns Sverigedemokraterna som agerar i det fördolda och tillsammans med moderaterna jobbar för dem som är välbesuttna och de som har mest pengar.

För dessa partier gäller det att kratsa så många kastanjer ur elden som möjligt åt dem som redan har. Tuta och köra och strunta i allt och alla utanför den egna trappen.

I alla konstellationer av människor har det funnits de som arbetar på, gör sin del och tar ansvar. Ända sedan stenåldern har det dock funnits de som inte vill bidra med vare sig arbete eller på annat sätt, men ändå tycker sig ha rätt till det som grannen i grottan bredvid arbetat ihop.

Ingers tankar

Det ordnar sig ändå, tänker latmasken. När magen börjar kurra är det bara att slå ihjäl grannen och ta det han/hon arbetat ihop. Så kan man säga att folk betar sig nu också men på ett mer raffinerat sätt.

Människan har alltid varit ett flockdjur. På grund av det och sin slugare hjärna kunde människan få övertag över jordens alla andra varelser.

De människor som präglats av roffar-instinkt blir ofta de som får makt över dem som nöjer sig med att framleva sina liv på ett lugnare sätt.

Bakgrunden till både krig och kolonisation av länder beror också på roffarmentalitet. Ju mer rikedomar ett utsatt land har, desto större förödelse blir det.

De länder eller människor som inget har, har inget att förlora och där blir övertagandet inte lika dramatiskt. Det behöver man inte vara nobelpristagare för att förstå.

Personligen har jag aldrig varit någon beundrare av människor blott och bart för att de varit förmögna. Redan som barn insåg jag att den som har onödigt mycket nog har det för att väldigt många andra har blivit så mycket fattigare.

En gång i tiden här i Sverige måste man ha en viss inkomst för att få rösta. Det var den

ekonomiska eliten som bestämde allt. Sverige var också ett av de länder som **var allra sist på bollen** när det gällde att ge kvinnor rösträtt, för bara lite mer än hundra år sedan.

Jag missunnar ingen att få ihop en sparad slant att ha i reserv, det är tvärtom klokt. Till de som säger: Du tror visst att du både kan äta kakan och ha den kvar, säger jag som **både-och-människa**, Javisst, man kan äta halva och spara halva. Det är inte konstigare än så. Titta på den lilla tuffingen ekorren.

Det gamla svenska ordet lagom, är inte så dumt.

Svenskarna måste gå från att vara matade fågelungar till att bli ivriga bävvar, sa Maud Olofsson på sin tid. Oaktat hennes partitillhörighet håller jag med henne. Framför allt måste var och en ta ansvar för de val man gör, inse sin delaktighet i samhället och inte alltid skylla på den där **nån annan**.

Jag har alltid tyckt att ett finmaskigt samhälle är bättre än ett stormaskigt. I de ofärdstider som är nu skulle det göra Sverige mer resiliert – tåljbart, som det så fint heter. Men det samhället lär knappast våra politiker kunna trolla fram inom överskådlig tid. Skulle vi i Sverige bli utsatta för ett angrepp utifrån blir det nog för fienden som att skjuta på sittande fågel.

Inger Klintberg Danielsson 25-01-15